

faa ganske heldigt. Jeg troer vel ikke, at det vil have mange uheldige Følger, da der er nævnt en saa høi Sum, men flere Privatmænd ville dog kunne forene sig om at hvide et saadant Tilskud og derved skaffe sig en overveiende Majoritet i Bedømmelsescommissionen. I § 9, hvor der handles om Stoddet, er der ogsaa talt om Bevarelsen af Fuldblodsstoddet; det kan jeg ikke ansee for heldigt, thi jeg ønskede helst, at Fuldblodsavænet ganske affaffedes; men det lader sig vel ikke gjøre.

Bestemmelsen om, at der skal holdes indtil 20 Hingste til Udstationering i Landet, anseer jeg for særdeles heldig; men der hørde nævnes, af hvilket Stod de skulle være; de bør nemlig være af det Stod, der omtales i Post 2 i samme §. Med Hensyn til Lønningerne forekommer det mig ikke rigtig, at Dyrslægen er opført i samme Klasse som Berideren. Dyrslægens Gjerning er vistnok af langt større Vigtighed end Beriderens, og det forekommer mig derfor, at hans Løn maa forhøies med et Par Hundrede Daler. Det er disse saa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gjøre, idet jeg forøvrigt paa det Bedste skal anbefale Udskæft til Vedtagelse.

Tung: Jeg for mit Vedkommende følger mig ikke synderlig tilfreds med det Lovudkast, som her foreligger. Jeg holder i det Hele ikke meget af at omgjøre Love og veyle Principer efter 5 eller 10 Aars Forløb, og jeg troer, at Loven af 31te Marts 1852, der er bygget paa Betænkning af en Commission, hvoraf jeg selv var Medlem, ikke var saa daarlig, at man jo gjerne kunde have undt den en noget længere Levetid. Jeg troer ogsaa, at den har virket meget til Gavn saavel for Dvæg- som Hesteavlens her i Landet. Hvad det nærværende Udskæft fornemmelig vil bevirke, er, at Landstutteriet nedlægges, og at Dyrskuerne inddeles i 2 Afdelinger, saaledes at der deels vil blive Dyrskuer i engere Districter for Dvæg og deels i vidtløftigere Districter for Hestene; og det er da fornemmelig paa Hesteskuerne, at Regjeringen har sin Opmærksomhed henvendt, idet den kun sparsomt vil understøtte Dvægavlens og derimod anvende den største Deel af de Midler, der gives af Kongerigets Kasse, til Heste-

skuerne. Enhver Fugl synger med sit Næb, og enhver Mand taler efter den Erfaring, han har erhvervet sig i sin Kreds. Naar jeg derfor seer et høit Lovforslag, prøver jeg det efter de Erfaringer, jeg har gjort i min Kreds, og spørger mig selv, hvorvidt det passer dertil. Maa skee det i andre Kredse, hvor der er andre Forhold, kan bedømmes anderledes, men jeg maa tale efter hvad jeg har seet. I min Egn har Almuestanden opfattet Dvæg- og Hesteavlens med meer end almindelig Kjærlighed, og der blev derfor allerede i 1831, ved min og andre Mænds Bestræbelser, stiftet et Dyrskue. Det var vist det første private locale Dyrskue, der stiftedes her i Landet, og det har siden naafabeligt bestaaet og baaret Frugt. Vi manglede hos os de store landoekonomiske Selskaber; vi havde vel mindre, men ingen store, som havde Formue til at tilskyde bethdelige Bidrag; vi manglede store Landeieendomsbesiddere, som havde Evne til større Bidrag, og vi maatte derfor søge at drage den almindelige Aylsbruger ind i vor Kreds og vinde hans Interesse for Sagen. Det lykkedes ogsaa saa godt, at vort Dyrskue har blandt Landets Dyrskuer de største Summer at uddele til Præmier, idet vi aarligt have uddeelt 12—1400 Rd., og vi have altsaa kunnet modtage den største Sum, som Regjeringen efter Loven af 1852 har kunnet tilstaae Dyrskuerne, nemlig 400 Rd. aarligt. Men naar vi ville vedligeholde den almindelige Bondes Interesse, kunne vi ikke forlange, at han skal gjøre Dages Reiser til Dyrskuepladserne, og vi have derfor hos os maattet oprette 5 forskjellige Dyrskuepladser i Ringkjøbing Amt. Lovudkastet gaar nu en anden Vej. Det deler Dyrskuerne og bestemmer ikke alene et Hesteskue for et heelt Amt, men vil endog lægge flere Amter sammen til eet Dyrskuested; derved bliver det umuligt, at den almindelige Bondemand kan bivaane Dyrskuer og fatte den Interesse for disse, som alene vindes ved at see Dyrene og at være tilstede ved Bedømmelsen, endskjøndt man ikke selv har Dyr at sende dertil. Jeg vilde derfor have ønsket, at baade Heste- og Dvægskuerne vare blevne samlede som hidtil. Dertil kommer jo, at de forskjellige Egne i større eller mindre Grad ere Heste- eller Dvægopdrættende. Jeg lever nu i en Egn, hvor